

sattunud. Aga llnes käsk peab ikka siis olema, kui kümme käsku mitte hoolega peetud ei saa. Selle seletuseks tahtsin ja tahan näituseks sõnade teel ühe seesuguse tõeSte sündinud teu jutustada.

11 aastat tagasi, oli üks noormees, teda B. linnas kadetti-kooli vastuwõetud oli. Ta oli aga oma wanematest nii ära ellitatud, et säälsel sõdggiga rahul ei olnud. Mis nüid teha? Kadettidel ei olnud aga mitte luba, ei trahterisse ega wõderaste majasse minna. Range himu kihutusel, paremat toitu saada, (sest raha oli temal,) lippas ta salaja lähema trahterisse ja wõttis seal raha eest, mis süda suutis. Kui ta nüid kõhu täis oli sõõnud ja ka mõne lonksu joodawad wiina peale joonud ja kõik äramakõnud oli, siis katsus ruttu minekut teha.

Aga wõtku segadust! Kui trahterist wälja wilpsas, nägi ta kohkudes oma ülemat eemalt wastu tulewat. — Mis nüid teha? Sest see oli teda juba näinud, kust ta wälja tuli. — Nüid pidi llnes käsk teda aitama.

Üks sirge isand, kes mõni kaupmees ehk muud midagi wõis olla, sest et ta sõdamehe ülikonda ei kannud, käis temaga sedasama teed edasi. Sedamaid astus noor kadett tema juurde ja palus luba, tema käetõrwas edasi minna. Wõderas isand naeris ja lubas, ja nõnda läksiwad nemad nüid kui isa ja poeg, kuni ülem wastu tuli ja wõderas sõdamehe wiisil kätt kübera külge pannes, waga alandlikult teretas, ja noor kadett tegi sedasama pääliku wastu.

Noormees oli wõderale oma aega wõderajal ära rääkinud, millepärast temal tarmes olnud wõderaga käetõrwas käia. Sest kui ülem teda trahterist wälja tulewat näeb, siis piaks ta 24 tundi wangiis istuma. Et wõderas isand teda oma seltsi wõtnud, olla ta selle eest südamest tänulik.

Teisel päewal, kui kadettid jälle oma wiisi järele hommiku kokku tulnud, sai 11ma käsutundja teiste hulgast wälja, ülema ette kutsutud ja küsitud, kes see wõderas isand olnud, kes eila temaga käsitse uulitsa peal käinud?